

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. B.**
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020 č. j. 1174/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2020 č. j. MHMP 617968/2020/Muh.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“) a naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku byla žalobci dle ust. § 125f odst. 4 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný ignoroval text doplnění odvolání, který byl správnímu orgánu doručen dne 18. 6. 2020, toto podání přitom byl povinen posoudit. Dle žalobce je 14 dní dostatečná doba na seznámení s danou písemností. K této námitce dále odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Další namítanou skutečností bylo, že žalovaný porušil zásadu absorpce při ukládání sankce, proti žalobci bylo vedeno více správních řízení, přičemž v každém řízení byl žalobci uložen samostatný trest, ač byly splněny podmínky pro projednání věci ve společném řízení.
4. Žalobce měl za to, že přestupek byl nezákonně projednán v jeho nepřítomnosti, jelikož jeho omluva nebyla vyhodnocena jako včasná, kdy tato byla odeslána až den následující po skutečnosti, kdy se žalobce o důvodu znemožňujícím mu účast při jednání dozvěděl a zároveň jako nedostatečně prokázanou. Omluva byla však dle jeho názoru odeslána včas, neboť byla doručena správnímu orgánu dne 10. 3. 2020 v 1:00 hod. ráno, přičemž důvod – povinnost setrvat v karanténě nastala dne 9. 3. 2020 ve 14:20 hod., kdy žalobce informoval ošetřujícího lékaře o návratu z Itálie, omluva tedy byla podána s odstupem 11 hod. od momentu, kdy žalobce oznámil návrat ošetřujícímu lékaři. Navrhl jako důkaz provést komunikaci se svým ošetřujícím lékařem.
5. Namítal také, že v posuzovaném případě je dána překážka věci rozhodnuté nebo věci zahájené, neboť proti žalobci bylo vedeno řízení se stejným předmětem spočívajícím v téže překročení rychlosti v obci, kdy toto řízení bylo usnesením zastaveno (usnesení žalobce navrhl provést jako důkaz). Dle právního názoru žalobce byla zachována totožnost jednání i totožnost následku a správní orgán tak nemohl rozhodovat podruhé pro téže jednání.
6. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námítky, přičemž u řady z nich odkazoval na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že námítky jsou nedůvodné a účelové, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

10. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť dokazování výtiskem z emailové komunikace dle soudu není vhodné, neboť s ním může být manipulováno. Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 8 Afs 82/2006-68, že „výtisk emailové hlášenky“ není nenapodobitelný a žalobce ho tak mohl upravit ke své potřebě, tudíž soud postupoval zcela v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, když takovýto důkaz neprovedl. Důkaz usnesením o zastavení řízení soud taktéž neprováděl, neboť toto usnesení je součástí spisového materiálu v dané věci.
11. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: výstup ze silničního rychloměru, ověřovací list metrologického střediska ze dne 16. 5. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 617968/2020/Muh ze dne 29. 4. 2020, odvolání žalobce ze dne 25. 5. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 1174/2020-160-SPR/3 ze dne 30. 6. 2020.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že nezjištěný řidič dne 3. 3. 2019 kolem 8:58 hod. v Praze 9, ul. Poděbradské (v blízkosti sloupu VO č. 900425, směr centrum) – jel s mot. vozidlem tov. zn. Ford, registrační značky x, rychlostí 85 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h, čímž překročil nejvýše zde povolenou rychlost o 35 km/h.
13. Dne 29. 4. 2019 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 617968/2020/Muh, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 25. 5. 2020 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
16. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*
17. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
18. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
19. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

20. Stěžejní žalobní námitkou bylo, že se žalovaný nezabýval doplněním odvolání, které žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně dne 18. 6. 2020. K tomu soud uvádí, že obdobnou skutkovou situací se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku č. j. 1 As 36/2018-28 ze dne 31. 6. 2018 konstatoval, že: „Na rozhodnutí žalovaného je uvedeno datum 5. 8. 2016. Určující je nicméně den vydání rozhodnutí, jímž podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je den vypravení rozhodnutí. K němu došlo dne 8. 8. 2016, tedy týž den, kdy bylo žalovanému postoupeno doplněné odvolání. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami. Pouze uvedl, že stěžovatel své odvolání blíže neodůvodnil, tudíž přistoupil k přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Napadené rozhodnutí žalovaný posoudil jako věcně správné a zjistil, že nedošlo ani k procesnímu pochybení, které by zakládalo důvod pro změnu či zrušení rozhodnutí. Proto zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. [24] Kasační soud předně konstatuje, že odvolání bylo skutečně doplněno po lhůtě, a tedy opožděně. V úvahu tak připadá pouze otázka, zda žalovaný měl za daných okolností k tomuto podání přihlídnout jako k dalšímu učiněnému vyjádření stěžovatele. V této souvislosti se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34. [25] Podle § 36 odst. 1 správního řádu platí, že: „[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“ Ačkoliv jsou účastníci oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci v případě, že jim k tomu správní orgán nestanoví lhůtu, správní orgán je přesto povinen zabývat se i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 – 59, nebo ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009 - 49). [26] Ve věci sp. zn. 8 As 162/2017 správní soud skutečně uzavřel, že žalovaný měl přihlídnout k podání učiněnému po lhůtě pro doplnění odvolání tak, jako by se jednalo o další vyjádření obviněného ve věci, a protože tak neučinil, zrušil kasační soud napadený rozsudek i správní rozhodnutí. Nelze nicméně odhlédnout od podstatných okolností obou případů, ve kterých se obě věci posuzované kasačním soudem vzájemně odlišují. [27] V případě sp. zn. 8 As 162/2017 se kasační soud zabýval situací, kdy žalobci uplynula pětidenní lhůta k doplnění odvolání dle § 40 odst. 1 správního řádu dne 7. 12. 2015. „Doplnění“ podal obecný zmocněnec stěžovatele až dne 9. 12. 2015 u prvostupňového správního orgánu. Ten jej však vyzval k doložení plné moci, aby prokázal své zmocnění. Ačkoliv obecný zmocněnec tuto plnou moc dne 21. 1. 2016 ve stanovené lhůtě doložil, o odvolání již bylo rozhodnuto dříve, tj. 8. 1. 2016. [28] Pro tehdy projednávaný případ je tak podstatné především to, že žalovaný rozhodoval za situace, kdy bylo součástí spisového materiálu podání, o němž dosud nebylo postaveno najisto, zda jde o další vyjádření účastníka nebo o podání učiněné neoprávněnou osobou, a tudíž zda jej má či nemá žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit. Jinými slovy, žalovaný o věci předčasně rozhodl, místo aby vyčkal uplynutí lhůty, kterou sám účastníku řízení stanovil k doložení plné moci tak, aby již zmíněné pochybnosti byly rozptýleny. [29] V nyní projednávané věci podal stěžovatel doplnění odvolání ve čtvrtek 4. 8. 2016 více než po třech měsících od okamžiku, kdy k tomu byl vyzván a kdy mu uplynula třídní lhůta k jeho doplnění (výzva k doplnění odvolání mu byla doručena dne 22. 4. 2016). Stěžovatel vytvořil procesní komplikaci i tím, že toto podání zaslal městskému úřadu, přestože již byl vyrozuměn o předání spisu žalovanému k rozhodnutí o odvolání a další vyjádření ve věci tedy měl směřovat k němu. Za této situace bylo toto podání na podatelnu žalovaného doručeno v pondělí 8. 8. 2016, tedy právě v den, kdy již bylo vypraveno rozhodnutí o odvolání. [30] Za daných okolností nebylo v možnostech odvolacího správního orgánu zohlednit na poslední chvíli učiněné vyjádření stěžovatele. Za zaslání tohoto podání s tak velkým časovým odstupem jak po stanovené lhůtě pro doplnění, tak po sdělení, že blanketní odvolání bylo spolu se spisovou dokumentací postoupeno

žalovanému k rozhodnutí, je plně odpovědný stěžovatel, resp. jeho zmocněnec. [31] I když je v souladu s judikaturou kasačního soudu nabízeno na opožděné „doplnění odvolání“ jako na další vyjádření účastníka (stěžovatele) ve věci, je naprosto zřejmé, že se oprávněná osoba vlivem objektivních okolností nemusela o tomto podání dozvědět dříve, než došlo k vypravení rozhodnutí. Nejedná se tudíž o situaci předvídanou rozsudkem kasačního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34, kdy správní orgány toto podání ve své rozhodovací činnosti fakticky opomněly.“ V případě posuzovaném zdejším soudem bylo doplnění odvolání také učiněno až přibližně měsíc po uplynutí lhůty pro jeho podání, a to tak, že dané doplnění bylo podáno správnímu orgánu prvního stupně, přestože žalobce byl již informován o postoupení spisové dokumentace odvolacímu orgánu. Žalobce tak vytvořil procesní komplikaci tím, že toto podání zaslal správnímu orgánu prvního stupně, přestože již byl vyrozuměn o předání spisu žalovanému k rozhodnutí o odvolání a další vyjádření ve věci tedy měl směřovat k němu. Ze správního spisu je pak zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 30. 6. 2020, kdy následně bylo předáno k vypravení, ke kterému došlo dne 2. 7. 2020 v 8:25 hod. Doplňené odvolání však bylo žalovanému doručeno teprve dne 1. 7. 2020 v 13:08 hod. Žalobce tedy úmyslně, jak vyplývá z označení podání (podání doplnění odvolání bylo označeno „becík doplnění odvolání – postoupit na md“), zaslal doplnění odvolání správnímu orgánu prvního stupně, přestože věděl, že toto měl již směřovat k žalovanému. Žalovanému tak nelze klást za vinu, že se neseznámil s obsahem doplnění odvolání ze dne 18. 6. 2020, neboť v době, kdy mu bylo postoupeno, již vyhotovil a předal k vypravení žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém nemohl na účelově nesprávně podané doplnění odvolání reagovat. V souladu s výše citovanou judikaturou NSS zdejší soud nehledal námitku nevypořádání se s doplněním odvolání jako důvodnou.

21. Žalobce také namítal, že došlo k porušení absorpční zásady při ukládání sankce. Samotné porušení nevedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřiblížil-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.). V daném případě nebylo možné vést o případech společného řízení, neboť tyto se podle správního orgánu nacházely ve fázi řízení, ve kterém o nich nebylo možné vést společné řízení (bylo o nich již meritorně rozhodnuto, řízení o nich bylo zastaveno či byla spisová dokumentace již předložena Ministerstvu dopravy ČR). Samotná námitka nebyla žalobcem nijak podrobně rozvedena a odůvodněna. Žalobce v žalobě odkázal pouze na jedno další řízení, a namítal, že o nich mělo být vedeno společné řízení a uložena společná pokuta. Z takto obecně vzneseného tvrzení však není vůbec zřejmé, z jakých skutečností žalobce dovozuje, že se o těchto věcech mělo konat společné řízení. Nadto žalobce ani netvrdil porušení shora popsané absorpční zásady, pouze uvedl, že mělo být vedeno společné řízení a absorpční zásada aplikována. Přestože správní orgán v případě žalobce neshledal žádné polehčující ani přitěžující okolnosti, tak uložil pokutu při spodní hranici zákonné sazby a lze

tak mít za to, že v řízení byla zohledněna i předchozí řízení žalobce a aplikována absorpční zásada, přestože o ní správní orgány výslovně nehovoří.

22. Žalobce též namítal, že přestupek byl nezákonně projednán v jeho nepřítomnosti. Soud ze spisového materiálu zjistil, že dne 10. 3. 2020 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu Petra Kocourka, zmocněnce žalobce ve správním řízení (dále také jen „zmocněnec“), z důvodu karantény po návratu z Itálie. Žalobci i jeho zmocněnci bylo sděleno, že je nezbytné se řádně omluvit, o čemž byli poučeni ve vyrozumění o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání. Následně se dne 10. 3. 2020 konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, kteří se k jednání bez předchozí řádné omluvy nedostavili.
23. Dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“*
24. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*
25. Mimořádně opatření Ministerstva zdravotnictví ČR č. j.: MZDR 10381/2020-1/MIN/KAN ze dne 7. 3. 2020 stanovilo, že: *„Všem osobám s přechodným a trvalým pobytem v České republice pobývajícím na území České republiky nad 90 dní nebo zaměstnaným na území České republiky, které se v období od 7. března 2020 navrátí z pobytu na území Italské republiky do České republiky, se nařizuje, aby bezprostředně po návratu do České republiky oznámily tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, svému registrujícímu poskytovateli zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství nebo praktické lékařství pro děti a dorost, nebo nemají-li registrujícího poskytovatele, pak jakémukoli poskytovateli v oboru všeobecné praktické lékařství nebo praktické lékařství pro děti a dorost.*
Všem poskytovatelům zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství nebo praktické lékařství pro děti a dorost se nařizuje, aby u osob s přechodným a trvalým pobytem v České republice pobývajících na území České republiky nad 90 dní nebo zaměstnaným na území České republiky, které se v období od 7. března 2020 navrátí z pobytu na území Italské republiky do České republiky, rozhodli o karanténě podle § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. v délce 14 dnů.“
26. Zmocněnec žalobce ve své omluvě uvedl, že se z Itálie vrátil v neděli dne 8. 3. 2020 v cca 22:00 hod., nicméně omluvu správnímu orgánu zaslal až dne 10. 3. 2020 v 1:00:23 hod. Z výše uvedeného je zřejmé, že zmocněnec se z jednání neomluvil bezodkladně, přestože si byl vědom skutečnosti, že mu karanténa bude nařízena nejpozději dne 9. 3. 2020 ve 14:20 hod., kdy údajně odeslal informaci o svém návratu svému ošetřujícímu lékaři, tudíž omluvu nelze považovat za neodkladně učiněnou, neboť stejnou informaci, kterou zaslal svému lékaři mohl zcela jistě zaslat ve stejném čase i správnímu orgánu. Dle soudu, je však zásadní, že omluva

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zmocnění žalobce je zcela nedostatečně odůvodněna. Zmocněnec žalobce nikterak neprokázal, že by se skutečně vrátil z Itálie dne 8. 3. 2020 a vztahovala se na něj povinnost karantény, ani nikdy nedoložil, že by mu karanténa byla skutečně nařízena. Navíc dle soudu výtisk emailu, u kterého žalobce v žalobě tvrdí, že jej jeho zmocněnec odeslal svému ošetřujícímu lékaři, neproazuje, že by tak skutečně učinil, ani z něj není možné identifikovat, jakého lékaře měl zmocněnec žalobce konkrétně kontaktovat, neboť emailová adresa info@mojeambulance.cz není kontaktní adresou konkrétního lékaře, tato patří společnosti MOJE AMBULANCE a.s., se sídlem Vítkovická 3077/16, 702 00 Moravská Ostrava a Přívoz, IČ: 27798941. Dle soudu tak nebylo vůbec prokázáno, že by u zmocnění žalobce byly dány důvody pro nařízení karantény, tudíž není možné jeho omluvu považovat za řádnou. Soudu je z jeho činnosti známo, že zmocněnec žalobce v řízení před správními orgány využívá nejrůznější procesní pastí, a proto je namístě opatrnost správního orgánu, který nedůvěřoval pouhému výtisku z emailu, kterým se zmocněnec žalobce pokoušel prokázat svou cestu do Itálie a následné nařízení karantény.

27. Co se týče námítky, podle které byla dána překážka věci rozhodnuté či věci zahájené, tak ani s touto námitkou zdejší soud nesouhlasí. Správní orgán prvního stupně učinil kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku a i přes svou řádnou procesní aktivitu se této osoby nedobral. Správní orgán prvního stupně proto věc usnesením ze dne 13. 2. 2020, č. j. MHMP 266960/2020/Muh, zastavil. Správní orgán zcela správně naplnil podmínku učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 (dříve odst. 4) zákona o silničním provozu a věc následně zastavil, neboť se mu nepodařilo zjistit pachatele přestupku. Podle citovaného ustanovení platí, že po tom, co správní orgán tyto nezbytné kroky učiní a věc odloží nebo řízení zastaví, projedná správní delikt (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 20017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, nebo ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40). V posuzovaném případě se tedy nejedná o překážku věci rozhodnuté či věci zahájené, neboť takovýto postup správních orgánů přímo předpokládá zákon o silničním provozu v § 125f odst. 5.
28. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým žalovaný a soud dospěli, a proto se jí podrobněji nezabýval.
29. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nabradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nabradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. května 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

